

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, п'ятниці і неділі,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улиці Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на поперед-
че застережене. — Реклямації нево-
чатані вільні від оплати поштової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цілий рік 20 К. — с
„ пів року 10 „ — „
„ чверть року 5 „ — „
„ місяць 1 „ 70 „

Поодинокое число „Буковини“ 16 сотиків.
Передплата і належитість за інсерат
платні в Чернівцях.

Події в Росії.

Події у внутрі Росії тепер так важкі, що для загалу стали вони цікавіші чим те, що діє ся біля Порту Артура. Ми находимо ся в тім милім положеню, що вже в слідуєм чим розпічемо печатати нову простору допись із України, в якій чимало цікавих уваг і інформацій про Росию в 1904 р. Поки що подаємо дещо із хроніки послідних днів в Росії. — Петербур-ський кореспондент Berl. Tgbl. до-відує ся, що за давню російскою столицею „білокаменною“ Москвою, якої дума зажадала конституцій-них реформ пішов і Петербург. На тайнім засіданю петербур-ської думи, що відбуло ся перед кількома днями, рішено прилучити ся до московских резолюцій. В пят-ницю мали гласні прочитати ті ухва-ли разом із конституційним про-ектом. Вістка про се звела до салі нарад товпу людей. Однак на по-чатку засіданя заявив ген. Дурново, що іменем міністра Св. Мірського закаує відчитувати резолюції і не дозватиме над ними дискутувати.

Характерно, що під хвилину, як в цілій Росії піднімають ся кличі за конституцією, скликано й фінляндский сойм на наради. Пар-тия протесту побидала, тим то й сойм зачинає свою роботу домага-нем, щоб царске правительство при-вернуло Фінляндії свободи, які ста-рала ся знівечити Плеве і Бобріков. Ось на руки президентів чотирох

сенатів зложила соймова більшість петицію, в якій говорять ся, що з поминенем сойму видано в послід-нім часі укази нарушуючі законний лад в краю. Петиция вичисливши всі ті закони, зазначає що із при-чини тих розпорядків суперечних із законами перетерпіла суспільність важку пробу. Погубність нових за-конів очевидна, проте петенти до-магають ся, щоб сойм запропонував зарядження, які-б привернули кон-тролю адміністрації і оборону прав-ного і суспільного ладу.

Законодатні корпорації находять підпору в „улиці“. Ось передчере перед полуднем зібрали ся на го-ловній улиці в Москві поверх три тисячі осіб, головно студентів і студенток, піднімаючи свободолюбні оклики та співваючи революційні пісні. На зазиви поліції, щоб де-монстранти розходили ся, не звер-тано уваги, хоч вона стала стрі-ляти сліпими набоями. Коли те не помагало взяла ся поліція до острій-ших средств. На публику ки-нули ся поліцаї із големи шаблями і козаки зна-гайками. Демонстранти розси-пали ся по бічних улицях, не пе-рестаючи галасувати. — Урядова телеграма хоче переконати Европу, що публіка захоувала ся супроти демонстрантів неприхильно! Заміт-но також, що в телеграмі не по-дано, який опір ставили демон-странти поліції, та кілько публіки пересікли „усмірителі“, які в „бор-бах“ із безборонними інтелігентами

а то й жіноцтвом проявляють не-звичайну енергію, що надавала би ся незвичайно добре передовсім в Маньчжурії, де „наші“ вже далі рік — „в полном парядке храбро“ — усту-пають.

Поліція спершу стріляла слі-пими набоями а відтак повернула до давньої брутальности проти де-монстрантів, що правду кажучи, ані не нападали на нікого, ані не ні-вечили чужого майна. Видно по новій системі вертає все до давно-го режиму.. Число скептиків, які не вірять в довготривалість нової ро-сійскої „весни“, або бодай в те, щоб легот, який має розтопити ле-ди народної волі, мав піти із боку правительства, що раз збільшає ся. Про те говорило ся і на бенкеті, яким витано семи днями земских діячів із вороніжскої губернії: Ур-суля, Перелешіна і Будберга, що вернули із звісного петербурского з'їзду.

Предсідателем того бенкету а радше зборів вибрано д-ра Колю-бакіна. Се богатий дінич, що був перед тим предсідателем губ. зем-скої управи а в послідних часах попав в арешт а відтак під надзір поліції за те, що хоронив у себе „Освобождение“. Після зложеня справозданя із петербуржского з'їзду і ухваленя его всіх резолюцій посилали ся різні тости, у яких розвивали речники свої рожеві надії на будуче. Аж ось зголосив ся до слова земский лікар др. А. Шінгарев, який — як

пишуть женеvesкі „Послѣднія Из-вѣстія“ Бунда — говорив ось так : „Не вірте тій весні! Нам обі-цюють вже з давна довіре і всі земскі добра, але правдива весна прийде аж тоді, як ми з'єдинимо ся, щоб еї завоювати тай оборони-ти. Не вірте-ж весні, не вірте пер-шій ластівці, вірте тільки в свої сили, збирайте всю свою енергію, щоби видержати сьміло, як після сеї відвільжи настане лю-та зима“.

Після сего ставали промови що раз палкіші аж ось піднесено тост „за те, чого ми всі ждемо, що ко-нечне для рідного краю“. Тут бе-сідника перериває жіночий голос : „Далой самодержавіе. Да здрав-ствует конституція!“ І підоймає ся буря оплесків зажиточних „буржу-їв“. Руки стали для многих не ви-старчаючими для виразу почувань. Почали кричати, стукати ногами й стільцями.

Так радіють діти, ловлячи про-міне весняного сонця.

Телеграми.

Петербург. „Русь“ доносить, що вчера підчас проїздки упав гр. Лев Тол-стой разом із конем, але не потерпів ніякої шкоди.

Будапешт. Королівским рескриптом відрочено вчера угорский сойм аж до 28. грудня.

Кишинів. На желізничім плянті найдено тіло регістратора міської поліції Шаваровского із відрізаною головою.

Володимир Винниченко.

Контрасти.

(Нарис.)

(Дальше.)

Валка починає густи, турбовати ся, чуєть ся шопотіння :

— Приславо панів з хлібом. Году-вать будуть на відробіток.

— Де на відробіток?... Це наймать зараз будуть. Дають по 50 на своїх харчах.

А в другому місці, надто де дівчата :

— А дави він у тої, що з квітками на голові... Деєь дороге! Й за пять ру-блів не купив би!

— Цить... Слухають.

— Та й вино їм давать? — вмить гукає Семен.

— Ах, Боже ти мій! — нервово повертаєть ся до його Гликерія — усе, усе давай!

І їй видно, як Семен, звертаючись до Дуньки, що склада все на розіслану доді скатірку, стискує плечима й, іро-нічно посміхаючись, щось говорить до тої. Потім обоє беруть за кінці скатірки і важно проходять до Гликерії повз за-робітчан, які починають напирати одне на одного й зазірати у скатірку. І після того, як хто зазірне туди, по валці про-ходить гомін і чути :

— Палайніці!... Ковбаси!...

А Семен тільки пихкає „ароматною“ і іноді строго кричить :

— Па—а—ди!

І коли його не розуміють, сердито говорять :

— А ну ж з дороги! Повилазавло, що несуть?

Заробітчане уступають ся, подають ся трохи назад, і Семен з Дунькою уро-чисто проходять між ними, несучи ска-тірку, як покійника.

— Роздавать? — зупиняючись не-далечко від Гликерії, питає Семен.

По слові „роздавать“ по валці, про-літає шум, як від подиху вітра у лісі.

— Роздавай, роздавай!

— Та й вино їм давать?

Гликерії хочеть ся кинути ся на його й побить йому тим самим вином його голову.

— Семене! — зтримуючи себе, глухо говорить вона і мовчки дивить ся на його. Семен поспішно нахиляєть ся до скатірки і перш усього виймає пляшку вина.

— У що вам наливать?... Давай там, — кричить він на заробітчан, що вмент обтовилують його, — казанки, давай горшки.

Де хто випрочуєть ся, біжить до клунків і справді з казанком або гор-щиком вертаєть ся назад. Семен починає розливати вино, й іронічна посмішка знов являєть ся під „ароматною“. Гли-керії навіть вчуваєть ся, як він повинен говорити до серйозної й посмутнілої Дуньки :

— Хамули!... Вони понимают на вині, як свиня на апальчинах. Але Дунька, видно, не видержує, — нахиляєть ся до скатірки і, витягнувши де кількі палайніць, починає ломати й роздавати на всі боки. Коли Семен лив вино в казанки, мало хто розумів, що то й на що то, але коли

в руках Дуньки біліє хліб, всі зразу по-чинають простягати руки, товпитись, кричати, сонти, лаятись. Колиж і Семен також береть ся за наїдки, робить ся щось страшне. Гомін, крики, лайка, про-ханья, слово, звівряче ревіння, горячі, жадні погляди, великі, чорні руки, зму-чені обличчя, брилі, хуетки, картузи, — все се мішаєть ся між собою, хвилюєть ся, кипить. І потім сей запах, важкий, кiselий, якийсь запах поту, що кожного разу, як біля Гликерії хто проходить з них зовсім близько, душно обвіває її і крутить у носі. Серце їй чогось беть ся дуже-дуже, а очі просто не можуть відірватись від сеї дикої, страшної кар-тини.

Гликерія, глянувши до центру, ба-чить, як Дунька, бліда, з великими, зля-каними очима (і через се дуже гарна), хутко кваплючи ся ламає хліб, соває в купу рук, простягнутих до неї, і в купі зараз же піднімаєть ся крик і гам; як вона знов соває їм шматки ковбас, якийсь папір, і се знов зчезає там, як в без-одні. Ось з валки, міцно тримаючи щось білі груди, випручала ся якась дівчина і, розгорнувши притулене, починає їсти, з голосним цмацанням балик чи шинку, і очі їй бігають на всі боки від страху, щоб хто не обняв. Балика вмент не стає, й вона знову пірнає у валку. Її не чу-скають, але вона чіпляє ся руками за боки задних, розгорта їх і всовуєть ся в середину, не вважаючи на штовхани, якими наділяють її задні. Семен щось кричить, але чути тільки голос его, а слів не можна розібрати.

— Дядьку, мені!... Голубчики!... Ой

рідні-ж! хоть крихітку!... Куди?... Ой, Бога ради!... Не пускай!... Не давайте ему, він, уже взяв!... Дядьку! А мені!... Дівчино, мені-ж, мені!... Ой, пустіть!... Змилюйте ся...

Біля самої Гликерії, важко сопучи, зупиняєть ся той самий хлопець, що дуже схожий на Василька, і дріжачими руками починає виймати з короби і ихати в рот сардинки. Руки ему залиті кровю, — видно порізав їх об бляшану коробку; на підбородді теж кров, на ко-робці кров... Гликерії щось до болю, до муки душить серце; дихати важко від жалю, і хочеть ся скажено, голосно ри-дати.

— Боже! — чує вона за собою й озираеть ся. Іванови очі горять, на лобі стоїть піт, губи дрожать, і сам він, зда-єть ся, весь дрожить. Вона дивить ся на других спільників пікніку і на всіх лицах бачить такий вираз, який буває у людей, що дивлять ся на велику по-жежу. Навіть Зоня якось скривила ся, напружила ся і гостро дивить ся у валку.

Іван витирає хусткою лоба й, від-вертаючи ся, говорить до Гликерії :

— Не можу!... Не можу дивити ся!... Я впаду. Така картина... такий жах.

— Що-ж робити, Ваню, що-ж ро-бити?! — скрикує вона розбитим, си-плим голосом і з мукою хутко, нервово дивить ся то на валку, то на него. — Я-ж не знаю. Так жаль. Дивись, той хлопець!... Ах, він вже не з короби!

(Далі буде.)

